

Defensem la llengua: ells no ho faran!

Un any més, hem d'eixir al carrer per denunciar el menysteniment per la nostra llengua d'aquells que diuen que ens representen. Una vegada més, el PP s'ha tornat a presentar com el gran defensor de «*la valencianía*» denunciant la inclusió de festes i autors clàssics valencians en un web de la Generalitat de Catalunya que fa promoció de la cultura que compartim els que vivim a una banda i l'altra del Sènia. Uns defensors de «*lo valenciano*» que quan s'han de posar a treballar per la normalitat de la llengua no es mostren tan convençut, i pareix que se'ls fa costa amunt: on són sinó aquests «patriotes» quan la demanda de places d'ensenyament en valencià supera amb escreix l'oferta, de manera que uns 93.000 alumnes d'infantil, primària i secundària es queden cada any sense poder accedir a l'escola en valencià? On són aquests «vertaders valencians» quan es tracta d'assegurar que ens puguem dirigir a l'administració en valencià si només a un 1,2% dels 15.699 funcionaris de la Generalitat se'ls exigeix el coneixement de la llengua? On s'amaguen quan es tracta de promoure l'ús de la llengua a les universitats, en què l'oferta de crèdits en valencià no supera l'11,17% del total, i que arriba al vergonyós 0% d'oferta a la Universitat Miguel Hernández d'Eix? On s'han posat quan calen polítiques i suports reals a l'ensenyament de la llengua als nouvinguts per què el valencià que tant defensen es convertisca en llengua d'integració social al País Valencià? Quan es tracta de normalitzar la situació de la llengua ja no gallegen tant com quan es tracta de combatre el «perill català». És que el perill català no deu ser sinó una cortina de fum per amagar el que realment posa en perill la supervivència de la llengua, la substitució pel castellà, una llengua amb el suport de l'aparell estatal, l'única d'obligat coneixement i ús, aquella que compta amb una presència aclaparadora als mitjans de comunicació i en les indústries culturals?

No hauria de ser evident, per uns tan insignes «defensors» de la nostra identitat, que allò millor per a la normalitat de la nostra llengua seria participar en les estructures que permeten projectar de manera conjunta la llengua catalana a l'exterior com l'Institut Ramon Llull, tot reivindicant-nos entre les llengües mitjanes d'Europa (com el finès, el danès...) amb vora deu milions de parlants? Què pot perseguir la fragmentació de l'espai lingüístic català sinó la perpetuació de la situació subalterna de la nostra llengua davant del castellà (o del francès a Catalunya nord, o de l'italià a l'Alguer)? Davant de l'evident unitat de la llengua catalana (ningú que no tinga menys de dos dits de front o que no vaja de mala fe no pot sostenir que a Vinaròs i a Alcanar es parlen dues llengües diferents pel fet que s'hi interpose un límit administratiu) les estratègies d'enfrontament i divisió no poden beneficiar sinó la raó lingüicida i uniformadora de l'estat espanyol. Avui, des de Castelló, ens cal tornar reivindicar les Normes del 32 com a necessari pas d'acostament entre les varietats del català per consolidar un model de llengua formal vàlida per a tots els usos arreu del domini lingüístic enfront de la irracionalitat dels qui promouen la secessió lingüística. No ens deixarem tampoc de denunciar el perill isolacionista (és a dir, de separació dels models de llengua «valencians» i «catalans» amb l'objectiu de consumir a la pràctica la creació de dues llengües «diferents») que suposa la creació i consolidació

de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua. Cal que reclamem un model de llengua únic que incorpore elements de les diferents varietats, per tal que tots els parlants puguem sentir-se còmodes emprant-lo perquè s'acosta suficientment a la seua llengua parlada, però que reivindique de manera clara i desacomplexada la indefugible unitat de les parles catalanes.

Queda ben clar en quin costat s'ha posat el PP, i ben a prop se situen els impotents i dòcils membres del PSOE. No hi ha cap opció política amb possibilitats, ara mateix, d'ocupar el govern de la Generalitat, que puga significar un revulsiu a la situació de bandejament sistemàtic del català al País Valencià en tots els àmbits (l'administració, la justícia, els mitjans de comunicació, l'educació...) i a la pèrdua d'autoestima dels valencianoparlants, que accepten sense remei haver de fer servir el castellà per viure amb normalitat al País Valencià. Ara cal que siguem nosaltres els qui prenguem posició, i cal que ho fem en la defensa de la dignitat del nostre poble i de la seua llengua si no volem esdevenir còmplices d'un de tants exterminis lingüístics orquestrats per la globalització capitalista, uniformadora dels pobles i les cultures, i executats pels estats. Cal que emprem el valencià en tots els àmbits de les nostres vides (amb la família i els amics, a l'escola, l'institut o la universitat, en el nostre consum cultural, exigint que es respecten els nostres drets lingüístics a l'administració, etc.) i organitzant-nos en col·lectius que defensen desacomplexadament la unitat i la normalitat de la llengua que compartim els qui vivim als Països Catalans. Joan Fuster ja va sentenciar fa anys que tota política que no férem nosaltres seria feta contra nosaltres: defensem la nostra llengua, perquè ningú no ho farà per nosaltres.

Visca la terra!

Esquerra Independentista de la Plana (EIP)
Castelló de la Plana, Països Catalans, desembre del 2010